

Република Србија
ОКРУЖНИ СУД СОМБОР
Број : К.59/07
Дана: 05.09.2007.г.
СОМБОР

У И М Е Н А Р О Д А !

Окружни суд у Сомбору, кривично одељење, у већу састављеном од судије Вујин Радмиле као председника већа, судије Дејана Терзића те судија поротника Цветићанин Милке, Морбер Антуна и Дапчевић Милорада као чланова већа, уз учешће записничара Браниславе Бодирожић, у кривичном предмету против оптуженог **Ђ.Д. из Црвенке**, кога брани адвокат И. Р. из Београда, због кривичног дела убиства из чл. 113.у вези са чл. 30. Кривичног Законика у покушају, на главном и јавном претресу који је одржан дана 05.09.2007.г., у присуству заменика ОЈТ Сомбор С. Д., оптуженог и његовог браниоца, након већања и гласања донео је и јавно објавио следећу

П Р Е С У Д У

Оптужени :

Ђ.Д. звани «Мрчо», који је рођен 13.09.1967.г. у Црвенки, од оца Д. и мајке Н. рођене М., држављанин РС, ожењен, отац двоје млдб. деце, писмен, завршио средњу машинску школу, војску служио у Рашкој 1987/88 године, води се у војној евиденцији СО Кула, без сталног запослења, до сада осуђиван пресудом Општинског суда у Кули бр. К. 385/97 за кривично дело из чл. 53.ст.1. КЗРС и чл. 220.ст.1. КЗРС када му је изречена условна осуда, пресудом бр. К. 123/2000 за кривично дело из чл. 33.ст.1. Закона о оружју и муницији када му је изречена условна осуда, те пресудом К. 48/05 за кривично дело из чл. 171.ст.1. КЗ РС када му је изречена условна осуда, налази се у притвору Окружног затвора у Сомбору од 21. октобра 2006.г., са сталним местом пребивалишта у Црвенки улица Бориса Кидрича број 56.,

Сагласно чл. 356. ЗКП-а

К Р И В Ј Е

што је:

дана 21. октобра 2006.г. око 02,50 часова у Црвенки, на коловозу испред дискотеке «Вокс» замахом руке којом је држао нож задао убод Б.М. у пределу стомака, свестан да га може лишити живота и то хтео,и свестан да је његово дело забрањено нанео му тешку телесну повреду опасну по живот у виду убодне ране у

пределу стомака дужине убодног канала 4 до 5 цм са пробојем трбушног зида и повредом крвног суда након чега је побегао ,

чиме је извршио кривично дело убиство из чл. 113. у вези са чл. 30. Кривичног Законика у покушају ,

па га суд уз примену одредбе чл. 4.ст.2., 43., 45., 54. и 63. Кривичног Законика РС ,

О С У Ђ У Ј Е

НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 7 (седам) ГОДИНА а у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору почев од 21. октобра 2006.г. па до правноснажности пресуде.

Трошкови кривичног поступка у износу од 37.004,18 динара падају на терет оптуженог које је дужан платити у року од 60 дана од дана правноснажности ове пресуде.

Образложење

ОЈТ Сомбор поднео је оптужницу против оптуженог Ђ.Д. из Црвенке због извршења кривичног дела убиство из чл. 113. у вези са чл. 30. Кривичног Законика у покушају .

У истом предмету донета је пресуда под бр. К. 133/06 од 15.12.2006.г. којом је оптужени Ђ.Д. проглашен кривим и осуђен на казну затвора у трајању од 7 (седам) година а у коју казну му је урачунато време проведено у притвору почев од 21. октобра 2006.г. , па до правноснажности пресуде. Исти је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, док је оштећени упућен на парницу.

Поводом жалбе браниоца окривљеног адвоката И.Р. и М.Б., а и по службеној дужности укинута је пресуда Окружног суда у Сомбору бр. К. 133/06 од 15.12.2006.г. решењем Врховног суда Србије бр. Кж. 333/07 од 15. маја 2007 године и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење, а притвор продужен до наредне одлуке суда.

На новом главном претресу у завршној речи ОЈТ Сомбор је остао у целости код поднете оптужнице и дате правне квалификације кривичног дела, наводећи да сматра да су доказани наводи оптужнице, те је предложио да суд оптуженог прогласи кривим , да га казни по Закону те да му притвор продужи до правноснажности пресуде .

Изјашњавајући се о наводима оптужнице оптужени Ђ.Д. је изјавио да не признаје наводе оптужнице.

Изnoseћи своју материјалну одбрану оптужени Ђ.Д. је код истражног судије навео да није тачно да је он убо Б.М. , да је он шеф обезбеђења у дискотеци «Вокс» у Црвенки у ул. Ивана Милутиновића, да су заједно са њим у обезбеђењу радили К.С., С.З., Ш.М. и Ђ.Б. који је његов рођени брат , да су њих петорица радила и у петак на суботу 20 . на 21. октобар 2006.године , да је начин рада такав да њих петорица стоје на улазним вратима и прегледају госте детектором за откривање метала

како не би неко унео оружје у локал, а да након тога када се гужва при уласку смири он распоређује раднике тако што два радника остави на улазу а њих тројица имају свако своје место у дискотеци, да су на вратима тога дана остали Ш. и С., да је негде око два часа изјутра свирала последња песма, да је видео да је дошло до комешања у дискотеци, да се створила гужва, и колико је он могао да види да су се посвађали М.М. и С.Н. које он од раније познаје, да је С. био у друштву са 4 до 5 девојака и да не зна шта је био повод свађи, да зна да су пале неке тешке речи, да се исти нису тукли, али да се створила гужва у којој су учествовали и остали из њиховог друштва, да су они из обезбеђења М. и С. као и све остале које су учествовали у тој гужви избацили напоље, и да су они остали на улици на подијуму односно на паркингу испред дискотеке, да су М. и С. на паркингу наставили да се свађају, да је било и удараца, да је С. добио ударац, да је крварио а да је М. добио ударац у пределу слепоочнице, да је његов брат Б. кога иначе зову «Нане» као и он а покушао да раздвоји М. и С. као и остале које су учествовали у тој гужви и да су у томе и успели, да је он држао С., а да је његов брат држао М. да се не туку, да су се они касније помирили.

Оптужени је такође навео да Б. познаје али га није видео да је уопште био присутан у дискотеци а ни на паркингу, да је гурање на паркингу трајало око 20 минута, и да је отприлике 5 минута пре него што ће се завршити чуо да је неко викнуо «неко је убоден ножем», да је он схватио да се тај убодени налази у парку који је био удаљен од овог паркинга, али у непосредној близини где се дешавао сукоб, да је рекао С. Г. који је његов пријатељ да оде тамо и да пребаци тога што је убоден у болницу односно у хитну службу, да је Г. имао забрану управљања моторним возилом па је возилом марке «Форд ескорт» СО 623-22 оштећеног то јест Б. у Хитну службу одвео Г. С., да он ни једног момента није ишао на угао улице Моше Пијаде и Ивана Милутиновића, да познаје М. Б. који је М. средњи брат, да није тачно да је приликом гужве испред дискотеке имао нож и да није тачно да је у дискотеци ножем кренуо на М. Б., да не може да коментарише да ли је неком давао нож да сече лимун или не, да је са фамилијом Б. М. у пријатељским односима и да није био ни у каквој свађи, да је то вече био присутан и командир станице Ф. Да. који је брат од тетке Б. који се у ово није мешао, да он има црни појас у каратеу, да је спортиста, да не пије, да не пуши и да не користи опојне дроге, да је то вече био трезан, да он уопште нема нож и да није тачно да га је неком давао.

На главном претресу оптужени Ђ. Д. је остао код изјаве коју је дао код истражног судије додајући да не може да објасни како је доведен у ситуацију у којој се сада налази и да се све време пита од када се налази у притвору због чега се налази у притвору, да не може да објасни због чега је оштећени одабрао баш њега као лице које га је уболо ножем, да не може да објасни то како су друга лица изјавила да су код њега видела нож, да је све то исто друштво, да пре критичног догађаја није био ни у каквом сукобу са оштећеним, да је иначе возио оштећеног у Врбас на утакмицу јер је био њихов тренер а иначе је таксиста по занимању, да је пре критичног догађаја имао нешто дужу косу, да се ангажовао да се оштећени пребаци до болнице јер је пре свега хуман човек, има двоје деце и воли људе.

На новом главном претресу оптужени Ђ. Д. је остао код својих раније датих изјава додајући да није имао мотив да убоду дечака који је много млађи од њега, да то није у духу његовог народа, да он није националиста ни шовиниста, да се то не ради код његовог црногорског народа где је више заступљен пиштољ а не нож, да никада у животу нож није имао нити носио.

Суд је спровео доказни поступак саслушањем сведока оштећеног Б. М., сведока Л. Н., сведока С. Н., сведока Ђ. М., сведока Ч. Ч., П. Н., М. Б., С. Д., Б. М., сведока Ђ. Б., сведока Р. В., сведока Ћ. В., а на сагласан предлог странака прочитан је исказ сведока Г. С., Г. С., прочитан је исказ сведока М. М., М. Б., прочитан је налаз и мишљење вештака Др. Н. Д., а исти је и саслушан на главном претресу, прочитана је историја болести ЗЦ «ВЕљко Влаховић « Врбас број 5291, оперативна листа број 5291, отпусна листа са стационарног лечења, два налаза анализе алкохола у крви за окривљеног, прочитан је налаз и мишљење вештака неуропсихијатра Др. В. М. а исти је и саслушан на главном претресу, саслушан је вештак Б. Д., прочитан је писмени налаз и мишљење Института за судску медицину од 23. јула 2007.г. а саслушан је и вештак Др. Р. В., извршен је увид у извод из казнене евиденције за окривљеног, па је на основу тако спроведеног доказбог поступка утврђено следеће чињенично стање:

Оптужени Ђ. Д. је рођен 13. 09.1967.г. у Црвенки, исти је ожењен, отац двоје млдб. деце. Исти је до сада осуђиван пресудом Општинског суда у Кули бр. К. 385/97 за кривично дело тешке телесне повреде и насилничког понашања из чл. 53.ст.1. КЗРС и чл. 220.ст.1. КЗРС када му је изречена условна осуда, пресудом Општинског суда у Кули бр. К. 123/2000 због кривичног дела из чл. 33.ст.1. Закона о оружју и муницији када му је изречена условна осуда, те пресудом Општинског суда у Кули К. 48/05 због кривичног дела преваре из чл. 171.ст.1. КЗ РС када је добио условну осуду. Оптужени Ђ. Д. је особа без сталног запослења и по занимању је таксиста.

Оптужени Ђ. Д. је у време извршења кривичног дела радио као радник обезбеђења у дискотеци «Вокс» која се налази у Црвенки у улици Ивана Милутиновића. Оптужени је радио и критичног дана тјс. у ноћи између 20. на 21. октобар 2006.године када је на завршетку радног времена дошло до сукоба између С. Н. и М. М. због чега су обојица заједно са лицима која су учествовала у тој гужви удаљени из дискотеке на паркинг односно на плато- простор који се налази испред наведене дискотеке.

Критично вече у дискотеци оптужени Ђ. Д. је код себе имао нож који у жаргону зову «Барска дама» и који нож је исти потегао и на М. Б., којом приликом је М. Б. склонио нож од себе и рекао му «Шта ти је, јеси ли луд»?

На платоу испред дискотеке оштећени Б. М. је заједно са Ђ. М. покушавао да смири гужву у којој је учествовао њихов друг М. М. викући гостима да се не туку, да не праве пометњу, при чему је исти стајао по страни, али је једног момента када је видео да је «Нане» брат Ђ. Д., Ђ. Б. кренуо на његовог друга М. Ђ. замахнувши руком да га удари, а да би то спречио оштећени ударио «Нанета» после чега је пао доле без да га је «Нане» гурнуо, при чему се оштећени уплашио да ће га неко ударити те је подигао руке и ставио их на главу да се заштити, али га нико није ударио. Док је био у лежећем положају оштећени је видео да изнад њега стоји «Нане» брат окривљеног Ђ. Д. који му се обратио речима: «Ето видиш сад могу да те поломим али нећу» након чега је отишао, а оштећени устао и видео да се наспрам њега створио окривљени Ђ. Д. тако да су стајали окренути лицем у лице један наспрам другог на удаљености од 10 до 20 цм, након чега је окривљени ухватио оштећеног за раме његовом левом руком, и задао му ударац ножем у пределу стомака, а потом отишао од оштећеног.

Убодна рана на трбуху оштећеног настала је дејством шиљастог и оштрог механичког оруђа-оружја, при чему нож представља погодно средство за наношење такве повреде. Смер канала ране је од доле према горе и од унутра ка упоље, а наведена повреда је настала је гурањем ножа у тело оштећеног.

Нож којим је оптужени Ђ. Д. убо оштећеног није пронађен на лицу места.

У време извршења кривичног дела оптужени Ђ. Д. није био под дејством алкохола нити је особа која ни у време прегледа ни у време дела које му се ставља на терет не болује од тешке душевне болести, душевне поремећености, заосталог душевног развоја а ни неког другог тежег душевног поремећаја. Исти је био способан да схвати значај дела као и да управља својим поступцима.

Ударац који је оптужени Ђ. Д. задобио од М. М. а пре него је исти убо ножем оштећеног није био таквог интензитета ни снаге да би довео до поремећаја можданих функција који би имао утицај на његову виност, нити је имао већег утицаја на развој већег афективног стања, па ни беса.

Горе наведено чињенично стање суд је утврдио на основу изведених доказа које је ценио сваки појединачно а такође и у међусобном контексту, па је тако посебно ценио све изведене писмене доказе, па је тако на основу историје болести ЗЦ «Вељко Влаховић» «Врбас 5291 и оперативне листе истога броја, те отпусне листе и упута за стационарно лечење у ЗЦ «Др. Радивој Симоновић» «Сомбор број 7742 утврђена чињеница да је оштећени Б. М. примљен у ЗЦ «Вељко Влаховић» «у Врбасу дана 22. октобра 2006. године као хитан случај после задесне повреде коју је задобио у тучи у пијаном стању, да се ради о задобијеном ударцу ножем у пределу предње стране стомака са десне стране око 5 до 6 цм од пупка у пројекцији м.ректуса абдосимниса, да је том приликом извршена неодложна операција због виталних индикација, да је исти примљен као случај са знацима хеморалгичног шока после убодне ране и пробоја предњег трбушног зида, да је постоперативни ток на оделењу био уредан, да је рана зарасла те да је отпуштен са оделења с тим да се јави на контролу код хирурга за три дана ради превијања.

На основу извештаја ЗЦ «Др. Радивој Симоновић» Сомбор утврђена чињеница да је Ђ. Д. дана 21. октобра 2006.г. прегледан на оделењу болнице због ударца у главу и то путем ноге од стране другог лица са дијагнозом контузио капитас, а које писмене доказе је овај суд у целости прихватио обзиром да њихова веродостојност ничим у току доказног поступка није доведена у питање а поготово имајући у виду и налаз вештака тјс. хирурга специјалисте Н. Д. који је у свом налазу навео да је пацијент тјс. оштећени Б. М. примљен у дежурство као хитан случај после задесне повреде то јест убода ножем у предњи трбушни зид после свађе, да се ради о убодној рани предњег трбушног зида у пројекцији десног мускулуса абдоминаса и то 8 цм изнад пупка и око 2 цм удесно од средње линије, да је величина улазног отвора око 1,5 цм а да је правац убодног канала од доле према горе удесно и у дубину трбушне дупље, да је убодни канал такав да је продро до саме трбушне дупље и исту отворио, да је дошло до пресецања пројекције крвних судова предњег трбушног зида који су изазвали њихову секцију и обилно крварење, да је услед тога наступило крварење у саму трбушну дупљу где је експлорацијом трбушне дупље нађено око 1.500 милилитара крви, да је крв евакуисана и убодни канал зашивен те постављене лигатуре на предње крвне судове, да је експлорацијом целокупне трбушне дупље утврђено да није дошло до озледе било ког другог унутрашњег органа, да се ради о тешкој телесној

повреди опасној по живот из разлога што је дошло до тешке искрвављености и због могућности инфекције у трбушну дупљу јер јер иста отворена, да је дужина убодног канала од 4 до 5 цм, тако да је било за претпоставити да је дошло до повреда унутрашњих органа (жучна кеса горњи део дванаестопалачног црева, десни угао дебелог црева, повреда пола јетре и дупље још у дубину повреда великих крвних судова црева и доње шупље вене), али да сем описаних повреда других није било, па је овакав налаз и мишљење вештака овај суд у целости прихватио налазећи да је исти дат стручно, објективно и јасно.

Везано за отпуштење оштећеног из болнице суд је прихватио налаз вештака односно његов исказ Др. Н. Д., који је навео да је оштећени примљен 22. октобра 2006.г. а отпуштен 27. октобра 2006.г. да је пацијент на лични захтев раније отишао кући а да је по њему требао још неко време остати на лечењу, налазећи да је то неспорно обзиром да и сам оштећени у свом исказу наводи да је отишао из болнице дана 27. октобра 2006.г., истовремено налазећи да је то небитно за обележје бића кривичног дела које се оптуженом ставља на терет, те да одбрана оптуженог и питање његовог браниоца оштећеном у смислу да ли је раније напустио болничко лечење немају никаквог утицаја на само извршење кривичног дела као ни на допринос оштећеног већ извршеном кривичном делу.

Такође из налаза и мишљења вештака Др. Н. Д. суд утврђује да је оштећеном ударац задат десном руком, да окривљени и оштећени нису били у апсолутном контакту (приљубљени један уз другог) јер би у том случају постојао нагњечни прстен око убодне ране, кога нема, да је размак између лица које је задало ударац оштећеном и оштећеног био од 10 до 20 цм, да се ради о предмету оштрог сечива.

Такође на основу писменог налаза и мишљења Института за судску медицину у Новом Саду те усменог налаза и образложења наведеног налаза од стране вештака Др. Р. В. утврђена је чињеница да је убодна рана на трбуху оштећеног настала дејством шиљастог и оштрог механичког оруђа- оружја те да је нож сасвим погодан средство за наношење наведене повреде. Такође је вештак Др. Р. В. сагласан са налазом и мишљењем вештака –хирурга Н. Д. који је збринуо рану код оштећеног да је смер канала ране од доле према горе и од унутра ка упоље, односно од доле према горе и са лева у десно, те да такав смер канала ране указује на смер деловање дејственог дела ножа који смер се обезбеђује радњом која чврсто фиксира нож у том смеру.

На основу налаза и мишљења Института за судску медицину и Др. Р. В. специјалисте за судску медицину а имајући у виду карактеристике убодне ране и смер канала ране утврђено је да је мала је вероватноћа да је повреда код оштећеног нанета натрчавањем трбуха на шиљак ножа јер би у том случају био и другачији смер канала ране од смера који је констатован код оштећеног а и повреда би била мањег интензитета. Такође је од стране вештака утврђено да се није радило о повреди задатој пуним замахом јер би рана била значајније дубља, већ се радило о гурању ножа у тело оштећеног, дакле слабијем замаху.

Овакав налаз и мишљење Института за судску медицину и вештака Др. Р. В. овај суд у целости прихвата налазећи да је исти такође сагласан са налазом и мишљењем вештака Др. Н. Д. и из истог налаза вештака суд утврђује да окривљени и оштећени нису били у апсолутном контакту (приљубљени један уз другог) јер би у том случају постојао нагњечни прстен око убодне ране, кога нема, да је размак између

лица које је задало ударац оштећеном и оштећеног био око 30 цм да се ради о предмету оштрог сечива, те с обзиром на правац уводног канала да се претпоставити да је ударац настао гурањем ножа у тело оштећеног а који налаз и мишљење вештака је овај суд у целости прихватио налазећи да су исти дати стручно, објективно и јасно.

Управо из начина, односно могућности како је дошло до настанка повреда код оштећеног како то описују лекари-вештаци, суд утврђује и поклања веру исказу самог сведока оштећеног Б. М. који готово на идентичан начин описује како је задобио ударац од окривљеног Ђ. Д. .

Управо дакле из исказа сведока оштећеног Б. М. суд утврђује да му је окривљени пришао, да су стајали лицем у лице један наспрам другог на удаљености од 10 до 20 цм, да између њих није било никога, да га је окривљени ухватио за раме са његовом левом руком, да се не сећа да му је нешто рекао, да је била гужва и вика, али да је осетио увод у пределу стомака, да је осетио топлину, а да је потом окривљени побегао и нестао му испред вида, па је овакав исказ сведока оштећеног везан за начин повређивања овај суд у целости прихватио налазећи да је то управо начин како је дошло до повређивања оштећеног од стране окривљеног, те да сведок оштећени говори истину, јер је исти начин повређивања описан и од стране вештака тјс. Др. Н. Д. и Др. Р. В. који су наведени начин повређивања а у оквирима правила своје струке описали као могућ.

Овакав налаз и мишљење вештака- лекара овај суд је у целости прихватио налазећи да су исти дати стручно, објективно и јасно.

На основу налаза и мишљења вештака Б. Д., по занимању дипломираног официра, сталног судског вештака за механоскопију и балистику који се у овом предмету изјашњавао о врсти повредног средства, утврђена је чињеница а до које је наведени вештак дошао на основу налаза и мишљења вештака хирурга који је обрађивао рану код оштећеног, да је повредно оружје односно оруђе било ширине сечива од 1,5 цм а да је дужина сечива била најмање 4 до 5 цм с тим да вештак није могао да одреди максималну дужину сечива, да се највероватније ради о ножу дугачког танког сечива са оштрим врхом који се преклапа, који налаз и мишљење вештака је овај суд у целости прихватио налазећи да је вештак на основу података са којима је располагао описао повредно средство којим је нанета повреда оштећеном, налазећи да је вештак стручно и објективно изнео свој налаз и мишљење, по свим правилима струке, а овај суд је на основу исказа сведока оштећеног и других сведока који су видели нож код оптуженог утврдио да се ради управо о ножу као повредном средству.

На основу налаза анализе алкохола у крви и урину за окривљеног суд утврђује да окривљени критичном приликом тако и у време дешавања кривичног дела није био у алкохолисаном стању.

Из исказа сведока С. Н. суд утврђује да је у дискотеци «Вокс» дошло до сукоба између њега и М. М., а из разлога што је он пришао неким другарицама које су биле у друштву М. који га је потом гурнуо, да између њих није било физичког контакта али да је после тога настала општа гужва, да су изашли из дискотеке, на плато испред дискотеке, па је у том делу овакав исказ сведока овај суд у целости прихватио

обзиром да и сведок М. М. на идентичан начин описује како је дошло до сукоба између њега и Н. и на који начин су изашли из дискотеке.

Из исказа сведока М. М. суд такође утврђује да су се у гурање између њега и С. Н. одмах умешали и избацивачи, да је њега један избацивач ухватио иза леђа и подигао, да он није видео ко је то био, да док га је тај избацивач држао да га је ударио други избацивач кога зна по имену «Нане» а који је Мрчин рођени брат, да између њега и С. на платоу више није било сукоба, али да он није хтео да оде са платоа док не разјасни због чега га је избацивач ударио, да је то хтео с њим да расчисти, да је Б. М. тјс. оштећеног видео само на трен и да је исти стајао по страни и није учествовао у било каквој тучи, у ком делу је овакав исказ сведока овај суд такође у целости прихватио налазећи да сведок говори истину имајући у виду дакле пре свега и исказ сведока С. Н. као и део одбране оптуженог Ђ. Д. који на идентичан начин описује како је дошло до сукоба између С. Н. и М. М..

Суд такође у целости прихвата исказ сведока М. М. који наводи да му је његов брат Б. рекао да док је био у дискотеци да је на њега извадио нож Ђ. Д., да му је он рекао «Дај Мрчо шта ти је, јеси ли луд?» , да је његов брат Б. од себе склонио нож који је Ђ. држао и да је то тако завршено, да му је његов брат рекао да је Ђ. на њега потегла нож који у жаргону зову «барска дама» и да је то јако дугачак нож са танким сечивом, да он лично није видео нож код Ђ., налазећи да наведени сведок говори истину обзиром да је и сведок М. Ђ. у свом исказу навео да док је био у дискотеци «Вокс» да је видео када је окривљени —«Мрчо» у руци имао нож који у жаргону зову «Барска дама» и који је дугачак нож са танком оштрицом како стоји поред М. Б., да је видео када је окривљени врх оштрице ножа ставио на стомак Б., да не зна шта је и да ли је окривљени тјс. «Мрчо» нешто говорио Б. али да му је Б. рекао «Шта ти је, јеси ли луд?» и руком склонио од себе нож, налазећи да наведени сведок говори истину јер на идентичан начин исказује о ономе што је видео у дискотеци као и сведок М. М. коме је његов брат испричао о наведеном догађају, због чега овај суд исказе наведених сведока и прихвата налазећи да су исти сагласни у свим битним елементима, те утврђује да је оптужени Ђ. Д. критично вече код себе имао нож са којим је и задао ударац оштећеном.

У вези с тим суд не прихвата исказ сведока М. Б. који се не сећа инцидентног догађаја између њега и окривљеног а такође се несећа да је окривљени на њега потегла нож у дискотеци «Вокс», правдајући се да је био и алкохолисаном стању, да се не сећа наведеног догађаја, налазећи да дајући исказ на такав начин сведок М. Б. не жели својим исказом да утиче на ток кривичног поступка и да својим исказом не жели да терети окривљеног, но међутим такав исказ сведока овај суд не прихвата обзиром да сведок након што му је предочен исказ сведока М. М. тјс. његовог рођеног брата и наводи истога да је испричао своме брату да је оптужени у руци имао нож, исти присећајући се догађаја наводи да је оптужени у рукама имао нешто дугачко па када је чуо да је оштећени убоде да је он то све повезао. Суд не прихвата овакво образложење сведока имајући у виду и његов исказ на главном претресу а који се односи на то да његов брат тјс. М. Б. нема обичај да лаже, а суд нема разлога да не верује сведоку М. М. који на идентичан начин исказује о догађају на начин како то описује и сведок Ђ. М. који је био случајни очевидца догађаја између оптуженог и М. Б., због чега суд и поклања веру исказима сведока М. М. и Ђ. М., налазећи да су наведени искази сагласни у свим битним елементима, а да сведок М. Б. не говори истину.

Такође из исказа сведока Ђ. М. суд утврђује да је на платоу испред дискотеке «Вокс» исти стајао са оштећеним Б. М. , са М. Б. и М. М. , да се брат окривљеног, Ђ. Б. затрчао и хтео да нападне неког од њих тројице , и да је тада «Нанета « тјс. Ђ. Б. ударио Б. М. песницом у потиљак, да том приликом исти није пао али да је на земљу пао Б. М. , да не зна из ког разлога , да претпоставља да је то од гурања «Нанета « , да када је М. устао да је видео да поред њега стајао «Мрчо» то јест оптужени, да је видео када је исти прошао поред њега али да је он био леђима окренут , да није видео шта се дешавало између њих двоје то јест оптуженог и оштећеног али да је чуо када је Б. М. рекао «Хладно ми је , хладно», да се окренуо и видео М. , да «Мрчу» односно оптуженог поред њега није видео, али да га је видео када је прошао поред њега , да је упитао М. : «Шта ти је, шта ти је ?» да је потом оштећени задигао дукс и да је видео да је крвав , да га је питао ко га је убо а да је му је он рекао «Један низак , зализан, крупан « , да је он потом отишао са М. до једне клупе јер исти није могао да хода, а да су затим и остали дошли до њих , да су М. убацили у кола од једног дечка и одвезли у болницу у Врбас , па је овакав исказ сведока овај суд у целости прихватио налазећи да наведени сведок говори истину, обзиром да и сам сведок оштећени Б. М. не идентичан начин описује како је дошло до тога да га убоду окривљени Ђ. Д., те да је исти одмах након што га је убо и побегао , а управо га је сведок Ђ. М. видео како одлази од оштећеног, а одмах након тога сведоку је оштећени рекао да је убоден.

Да је ударац ножем у предео стомака оштећеном задат како то и сам оштећени у свом исказу наводи одмах након што је оштећени задао ударац брату окривљеног то јест «Нанету» , суд утврђује и из исказа сведока М. Ђ. који на идентичан начин као и оштећени наводи да се «Нане» затрчао на њега, М. Б. и Б. М., да га је Б. М. песницом ударио у потиљак , да од тога удараца «Нане « није пао, али да је на земљу пао Б. М., па у том смислу суд не прихвата исказ сведока Ђ. Б. који негира да га је оштећени Б. М. ударио, налазећи да у том смислу наведени сведок обзиром да је рођени брат окривљеног не говори истину и да на тај начин жели да избрише мотив извршења кривичног дела окривљеног према оштећеном, но међутим овај суд то не прихвата и налази да је то управо повод и мотив због чега оптужени и наноси повреду оштећеном јер је видео када је оштећени ударио његовог брата због чега он жели да му се освети, што и чини прилазећи му и задајући му ударац ножем у стомак.

Из исказа сведока Р. В. који је оштећеног ставио у путничко возило Г. С., суд утврђује да му је оштећени док му је он пружао прву помоћ и стискајући му рану да не крвари рекао а на његово питање ко га је убо «Да не може да верује да га је матора коњина убола» и да му је том приликом описао да га је убо један радник обезбеђења , црн, старији, зализан дуже косе коју тера уназад, не спомињући име , а који исказ сведока је овај суд у целости прихватио налазећи да се ради о непристрасном и незаинтересованом сведоку , налазећи дакле да наведени сведок говори истину поготово имајући у виду и исказ самог оштећеног Б. М. који је и на главном претресу препознао оптуженог као лице које га је уболо ножем у пределу стомака, наводећи да не зна да ли је оптужени имао исту фризуру и у време када му је нанео повреду, а сам оптужени у свом исказу наводи да је раније имао дужу косу од оне коју има на главном претресу .

Не може се прихватити став одбране оптуженог да оштећени не говори истину када као нападача означава оптуженог Ђ. Д. кога описује сведоку Ђ. као «ниског, зализаног и крупног» јер је исти био у алкохолисаном стању и да нема истине у томе јер оптужени није низак, али управо из таквих речи и описа које оштећени даје као карактеристике нападача одмах након повређивања суд закључује да је оштећени

затечен и збуњен неочекиваним нападом, јер за нападача истовремено говори да је «низак» а потом да је «крупан» што свакако није карактеристика ниских људи, а на главном претресу оштећени препознаје оптуженог као нападача и сведоку Р. В. описује да га је убо радник обезбеђења црн, старији, зализан дуже косе коју тера уназад.

У вези с тим суд не прихвата одбрану оптуженог ни његовог браниоца дату на главном претресу у смислу да препознавање окривљеног од стране оштећеног као лица које га је уболо није извршено на адекватан начин тјс. да су му док је лежао у болници два инспектора донела само једну слику на којој је био окривљени и којег је оштећени препознао као лице које га је уболо, обзиром да је из исказа сведока оштећеног утврђено да су наредног дана инспектори били такође у болници да су донели са собом још једну слику, али да то није била слика окривљеног већ његовог брата, налазећи да је то попуно небитно обзиром да само препознавање није доказно средство, већ је доказ исказ сведока, а препознавање само једна мера за утврђивање његове веродостојности, а у конкретном случају оштећени је приликом суочења на главном претресу препознао оптуженог као лице које га је уболо ножем, а поготово када се има у виду и чињеница да оштећени познаје оптуженог од раније јер се исти дружио са његовом покојним оцем, дакле да га је виђао и раније и исти му није непознат, овај суд налази да је оптужени лице које је уболо оштећеног, а и искази осталих сведока како је то горе наведено недвосмислено указују на оптуженог Ђ. Д..

Суд се није посебно упуштао у исказе сведока Ђ. В., Ч. Ч. и П. Н. а везано за то да ли им је оптужени давао нож за сечење лимуна обзиром да су исте радиле у шанку и који нож им је био потребан за сечење лимуна приликом точења пића, налазећи да је то небитно, обзиром да све сведокиње не могу да се изјасне тачно о томе о каквој врсти ножа се ради те обзиром да исте описују нож као обичан нож, те да је у шанку било више ножева, а посебно када се има у виду и чињеница да је оптужени помогао П. Н. дајући јој нож да пресеке лимун, не у време извршења кривичног дела то јест у време дешавања критичног догађаја, већ много раније.

Сам сведок С. Г. нема битнијих сазнања везано за начин извршења кривичног дела, а овај суд прихвата његов исказ у делу у коме наводи да је он оштећеног својим путничким возилом превезао у хутну помоћ у Кули, а да је потом пребачен санитарним возилом у Врбас, налазећи да у том делу сведок говори истину и чији исказ у том делу ничим није доведен у питање обзиром да је наведена чињеница везана за превозење оштећеног до болнице утврђена и из исказа других саслушаних сведока.

Предложени и саслушани сведоци од стране одбране оптуженог и то М. Б., С. Д. и Б. М. у својим исказима описују оптуженог као доброг и савесног радника који је био шеф обезбеђења у дискитеци «Вокс» који је увек реаговао на прави начин у инцидентним ситуацијама, као уљудног и смиреног, у чији се део исказа и њихову оцену личности окривљеног се овај суд није посебно упуштао обзиром да наведени сведоци немају битнијих сазнања везаних за извршење кривичног дела које се оптуженом ставља на терет, те обзиром да је у том смислу овај суд извршио и судско-психијатријско вештачење оптуженог.

На основу обављеног судско-психијатријског вештачења од стране вештака Др. В. М. специјалисте неуропсихијатрије и судске психијатрије утврђено је да је оптужени Ђ. Д. особа код које постоји снижено расположење које варира у времену својим карактеристикама и интензитетом, да га карактерише анксиозност, узнемирење и повремено извештан степен моторне узнемирености и развој повремено фобиформних

и хипохондријских симптома, оштећење концентрације и пажње, смањено самопоуздање и самопоштовање, суморан и песимистичан поглед на будућност.

Такође је утврђено да у време извршења дела оптужени није био у стању афекта ни беса које стање би имало утицаја на његову виност, јер је утврђено да ударац који је задобио од М. М. није био таквог интензитета ни снаге да би довео до поремећаја можданих функција који би имао утицај на његову виност, нити је имао већег утицаја на развој већег афективног стања, па ни беса. Афекат беса подразумева стање расположења праћено изразитом љућом, која иако прети губитком контроле и необузданом деструктивношћу, ради се о » контролисаној неконтроли», за шта вештак налази да нема доказа, јер нити из исказа и података које даје оптужени, нити из исказа сведока не препознаје се, темпоре цриминис, то јест да се окривљени налазио у таквом стању.

Налаз и мишљење вештака Др. В. М. специјалисте неуропсихијатрије и судске психијатрије овај суд у целости прихвата налазећи да је исти дат стручно, објективно и јасно по свим правилима струке.

На крају је суд ценио и одбрану самог оптуженог који у целости пориче извршење кривичног дела правдајући се да није имао никаквог разлога да убодне оштећеног, но међутим овакву одбрану оптуженог суд није прихватио из следећих разлога:

- сведок оштећени Б. М. оптуженог означава као лице које га је уболо, као радника обезбеђења, мада је тамо било присутно и више других лица и радника обезбеђења, а оштећени такође препознаје оптуженог на главном претресу као лице које га је уболо,

- сведок М. Ђ. је видео када је окривљени на платоу испред дискотеке прошао поред њега одмах непосредно након што је сведок оштећени убоден, а исти је такође видео када је оптужени М. Б. прислонио нож на стомак у дискотеци, описујући нож као «Барска дама», што упућује на закључак да је оптужени критично вече код себе имао нож као средство подобно да нанесе повреду оштећеном.

- сведок М. М. на идентичан начин у свом исказу наводи да му је његов брат М. Б. рекао да је критично вече оптужени и на њега потеглао нож тзв. «барску даму», а суд нема разлога да му не верује обзиром да је и из исказа сведока Ђ. М. утврђено исто,

- сведок Р. В. исказује да му је оштећени рекао да га је убола «стара коњина» описујући лице које га је уболо као избацивача, старијег, зализане косе, за кога овај суд како је то већ раније описано утврђује да је управо оптужени лице које је уболо оштећеног,

- сведок М. Б. несећајући се наведеног потезања ножа на њега у дискотеци од стране оптуженог, након што му је предочен исказ његовог брата ипак наводи да је оптужени код себе у дискотеци имао нешто «дугачко» у рукама не негирајући да му је то нешто «дугачко» прислонио на стомак,

- у време када је оштећени убоден у његовој близини није било ни једно друго лице осим оптуженог, кога је у непосредној близини поред оштећеног

видео сведок Ђ. М., а које убадање је следило одмах након што је оштећени ударио брата од окривљеног.

По мишљењу овог суда све су то разлози који упућују на закључак да је управо оптужени Ђ. Д. нанео описану повреду оштећеном.

Суд не прихвата став одбране оптуженог да оштећени не говори истину када описује на који начин га је убо ножем окривљени обзиром да се исти налазио у алкохолисаном стању, што је констатовано и од стране лекара Др. Н. Д. који га је операсао, обзиром да је прво морао да изврши етилацију пре операције обзиром да је оштећени био под утицајем алкохола, за шта овај суд налази да је неспорно да је оштећени био у алкохолисаном стању, али да то не значи да оштећени не говори истину везано за задобијање повреде од оптуженог, налазећи да је сама чињеница да се оштећени налазио у алкохолисаном стању небитна, обзиром да је утврђено и из исказа напред саслушаних сведока да оштећени није учествовао у сукобу критично вече када је дошло до гужве у дискотеци «Вокс», те да би евентуално у том смислу својим понашањем у алкохолисаном стању иритирао друге учеснике наведене гужве, те провоцирао окривљеног на било какав начин да би овај њега напао, те када се има у виду и чињеница да сведок оштећени нема никакав лични интерес да терети оптуженог без разлога, обзиром да не тражи ни накнаду штете нити упућивање на парницу због задобијене повреде.

Такође овај суд налази да без обзира што нож као средство извршења кривичног дела није пронађен сви напред наведени докази указују на то да је окривљени критично вече код себе имао нож којим је нанео повреду оштећеном, налазећи да је исти дакле био свестан да је извршио против закониту радњу те да је имао довољно времена да се ослободи средства извршења кривичног дела. Да је оптужени извршио наведено кривично дело упућује и његово понашање након извршеног кривичног дела, јер се исти вратио у дискотеку након убадања оштећеног ножем у предео стомака, а да би умањио сумњу на себе као евентуалног извршиоца наведеног кривичног дела исти организује да се оштећени превезе до болнице како би му се указала помоћ, за шта овај суд а имајући у виду његову одбрану налази да оптужени није имао потребе, јер под предпоставком да је његова одбрана тачна, оптужени није могао знати да је оштећени повређен.

Овај суд такође налази да је оптужени од раније познавао оштећеног обзиром да се исти дружио са покојним оцем оштећеног, а такође и да је оштећени њега познавао између осталог и као тренера, па је у вези са тим уверљив исказ оштећеног да га је управо оптужени убо ножем и нанео му тешку телесну повреду опасну по живот, а поготово када се има у виду чињеница да га је и препознао на главном претресу као лице које га је уболо ножем, а такође да није био у непријатељском односу са истим, због чега суд налази да исти није имао разлога да га погрешно оптужује нити да му се свети.

У конкретном случају овај суд налази да је оптужени дана 21. октобра 2006.г.око 02,50 часова у Црвенки на коловозу испред дискотеке «Вокс», замахом руке којом је држао нож задао убод Б. М. у пределу стомака, свестан да га може лишити живота и то хтео и нанео му тешку телесну повреду опасну по живот у виду убодне ране у пределу стомака дужине убодног канала 4 до 5 цм са пробојем трбушног зида и повредом крвног суда, након чега је побегао, чиме је остварио сва

битна обележја бића кривичног дела убиство из чл. 113. у вези са чл. 30. Кривичног Законика у покушају .

Суд налази да се у наведеним радњама оптуженог стичу дакле сва битна обележја напред наведеног кривичног дела како субјектине тако и објективне природе , јер је умишљај оптуженог био усмерен на лишење живота оштећеног на чега посебно указује понашање оптуженог у нааношењу телесне повреде оштећеном , које је ненето опасним оружјем-ножом , затим чињеница да оптужени оштећеног удара у предео стомака где се налазе витални органи, а да до крајње последице тјс. до његове смрти није дошло из разлога благовременог медицинског збрињавања оштећеног.

Суд налази да је оптужени као старије лице у односу на оштећеног морао знати да таквим својим радњама може изазвати смрт оштећеног, да је то и хтео дакле да је поступао са директним умишљајем из којих разлога ,радњу оптуженог није могуће правно квалификовати на начин како то наводи бранилац оптуженог као кривично дело учествовања у тучи из чл. 123. Кривичног Законика, јер је утврђено да сам оштећени није учествовао у тучи.

На основу свега горе наведеног суд налази да је дакле постојао субјективни однос оптуженог према извршеном кривичном делу. За субјективни однос према овом кривичном делу потребно је да постоји одређени облик умишљаја, тако да намера да се неко лице лиши живота не представља услов за постојање наведеног кривичног дела.

Приликом одмеравања казне окривљеном суд је имао у виду све околности које у смислу одредбе чл. 54. Кривичног Законика утичу да казна буде мања или већа па му је као олакшавајуће околности ценио његове породичне и материјалне прилике, чињеницу да је исти ожењен и отац двоје млл. деце, а од отежавајућих околности чињеницу да је исти до сада више пута осуђиван, између осталог и за кривично дело против живота и тела, те за кривично дело насилничког понашања , дакле његов ранији живот који показује склоност ка оваквом понашању, због чега је и нашао да нема места примени одредаба о ублажавању казне већ је оптуженом казну одмерио у законским оквирима, дакле без ублажавања казне , нашавши да је нужно и неопходно да се оптужени казни, поготово имајући у виду сам начин и околности под којима је извршено кривично дело те његову безобзирност, његов однос према жртви кривичног дела, побуде из којих је извршио наведено кривично дело те посебно околност да је као радник обезбеђења који треба да обезбеди ред и мир извршио наведено кривично дело, због чега га је уз примену одредбе чл. 43. и 45. Кривичног Законика осудио на казну затвора у трајању од 7 (седам) година а у коју казну му се сходно одредби чл. 63. Кривичног Законика има урачунати време проведено у притвору почев од 21. октобра 2006.г. па до правноснажности пресуде, налазећи да је управо оваква казна адекватна тежини извршеног кривичног дела и утврђеној кривици оптуженог, да је ће се са истом казном постићи сврха прописивања изрицања кривичних санкција предвиђених чл. 4.ст.2 . Кривичног Закона те циљеви како специјалне превенције у односу на оптуженог да убудуће не чини оваква и слична кривична дела тако и циљеви генералне превенције у односу на друга лица како би се сузбило понашање којим се повређују или угрожавају вредности заштићене кривичним законодавством.

Одлука о трошковима кривичног поступка донета је у смислу одредбе чл. 193. и 196. ЗКП-а па је окривљени обевезан да плати трошкове кривичног

поступка у износу од 37.004,18 динара, у које трошкове спадају трошкови медицинског вештачења, и то све у року од 60 дана од дана правноснажности ове пресуде.

Обзиром да оштећени није тражио накнаду штете суд истога ради остваривања имовинско-правног захтева није упутио на парницу.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде може се изјавити жалба Врховном суду Србије Београд, а путем овог суда у року од 15 дана рачунајући од дана достављања.

Записничар

Бранислава Бодирожић

